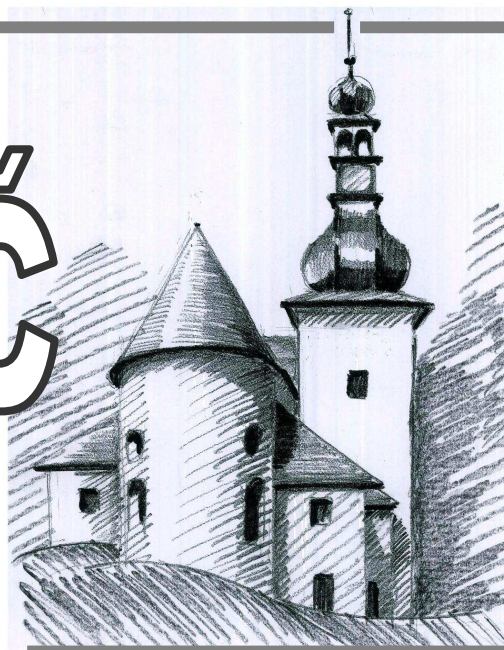


PETRKLÍČ



Velikonoce – jediná a nejvyšší naděje člověka i lidstva

Velikonoce jsou vrchol naší křesťanské víry. Smrt a zmrtychvstání našeho Pána – Ježíše Krista. Pátá kapitola z knihy Zjevení je vhodným komentářem k oslavě těchto svátků.

„A uviděl jsem v pravici toho, který seděl na trůně, svitek popsaný uvnitř i zvenčí“, to je Písmo Starého zákona, ve kterém jsou zapsané dějiny spásy. Janovo vidění pokračuje: „Také jsem spatřil mocného anděla, jak mocným hlasem povolává: ‚Kdo je hoden ten svitek otevřít a rozlomit jeho pečeti?‘ A nikdo ani na nebi, ani na zemi, ani v podsvětí nemohl ten svitek otevřít a do něho nahlédnout. Já jsem velice plakal... Ale jeden z těch starců mi řekl: ‚Neplač! Hle, zvítězil lev z Judova kmene, Davidův potomek. On ten svitek s jeho sedmi pečeti otevře.‘“ **Zvítězil!** Vidoucí je pověřen, aby tímto výkřikem radosti rozezvučil celou církev i celý svět.

Zvítězil lev z Judova kmene, to je Mesiáš, Pomazaný, Vykupitel, Osloboditel. Událost, kterou lidstvo očekávalo a která vše vysvětluje, je tady. To slovo „zvítězil“ obsahuje princip, který dává absolutní smysl celým dějinám. Jak a kdy se to stalo? Vidění pokračuje: „A viděl jsem mezi trůnem se čtyřmi bytostmi a mezi starci Beránka, který vypadal jako zabitý.“ Beránek byl zabit a přece stál! To tedy znamená, že vzkříšený Kristus svou

smrtí a svým zmrtychvstáním vykonal toto všechno. On naplnil Písmo skutky a tímto je vysvětlil a objasnil. Jan se odvolává na scénu na Kalvárii, kdy Ježíš svou vítěznou smrtí naplnil, co je o něm psáno. Sám zmrtychvstalý v Zjevení – apokalypse říká: „... já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůně.“ (Zj 3, 21)

Vítězství je právě ona smrt přijatá v plné poslušnosti k Otci a z lásky k lidem. Zmrtychvstání jen vyneslo na světlo skryté vítězství dobyté na kůži. Ježíš je vítěz, protože je obětí. Na oltáři při proměňování se zdánlivě chléb a víno nijak nezměnily, ale my víme a věříme, že jsou už něčím jiným než předtím, protože již jsou tělo a krev Krista. Tak také o velikonocích se zdánlivě ve světě nic nezměnilo, ale ve skutečnosti se změnilo všechno a svět se stal novým stvořením. Právě toto bylo třeba připomenout tehdejší církvi a nakonec i dnes nám. Jednou posílá Jan Křtitel své učedníky k Ježíšovi se slovy: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11, 3)

Zřejmě i Předchůdce Pána začíná mít pochybnosti a je asi dezorientován jeho mírným a skromným vystoupením. Vždyť přece tehdy byl očekáván mesiáš plný moci a vůle obnovit Davidovu říši a zničit Římany. Zřejmě i Jan prodělával



zkoušku víry, protože to bylo pro něho a židy pohoršení. Kristus chodil jak potulný kazatel, občas někoho uzdravil a vlastně se nic nedělo a vše bylo stále stejné. Něco podobného se opakovalo na konci apoštolské doby – v křesťanské obci. List Petřův nás informuje o problému tehdejší církve. „*Kdepak je ten jeho slíbený příchod? ... všechno zůstává tak, jak bylo od začátku stvoření.*“ (2 Petr 3, 4). Zjevení (Apokalypsa) je psána právě pro církvev žijící v této situaci a musí se vyrovnávat s touto velikou pochybností. Je pravdou, že mesiáš už přišel? Je pravda, že se všechno změnilo? Nezdá se vše stejné jako dříve? Vždyť tato námitka je živá i dnes: Co se změnilo. Zdá se, že zlo stále vítězí nad dobrem. Kristovi učedníci jsou i dnes pronásledováni jako dříve. Ve Zjevení (13, 7) čteme: „*A bylo jí (šelmě) dovoleno vést válku proti křesťanům a přemoci je.*“ Právě k této církvi i v současnosti pokoušené k malomyslnosti a beznaději, která potřebuje načerpat svou původní horlivost, doléhá mocný výkřik: **Zvítězil!** On porazil zlo, hříchy, nenávist a smrt, i když ještě přetrvávají ve světě.

Je jedno pásmo barevného spektra, které je za červeným a které je pro lidské oko nečitelné. Jeho tzv. infračervenými paprsky se mohou zachytit aspekty věcí a naší planety, které jsou jinak neznámé. Obraz, který se z toho vyvolá je úplně jiný, než jak ho známe z běžné zkušenosti. To nastává i v duchovní oblasti. Je jeden aspekt skutečnosti, který nepomíjí, když pomine podoba tohoto světa, který není vidět pouhým okem, ale jen ve světle Božího zjevení. Ani vzdělaný člověk nemá o něm žádný pojem. Je to velikonoční obraz světa, který pochází ze smrti a zmrtevýchvstání Kristova. Je to svět tak, jak jej vidí Bůh. Dává vidět vše v novém světle, a to i pozemské věci. Janovi se dostalo vidění tohoto obrazu, je jím proniknut a nyní ho předává církvi v celé své prorocké síle. Otázka pokušení, které

na okamžik poznal Předchůdce („*Jsi ten, který má přijít?*“) a které znali křesťané druhé generace („*Kdepak je ten jeho slíbený příchod?*“), přichází i dnes a je možná naléhavější než kdy jindy.

Také dnes je dovoleno šelmě válčit proti křesťanům a přemoci je. Často lidé poctiví a lidé dobré vůle prohrávají. Starý pokušitel se často vkrádá do takovéto situace, aby uvrhl do nejistoty nejvíce právě tyto duše, které milují pravdu a spravedlnost a jsou citlivé na bolest a zlo světa. Církvev o Velkém pátku hlásá světu, že toto je den velkého vykoupení. Nepřítel chce přesvědčit, že toto je den lži: podívejte se, co je ve světě vykoupeno? Pokaždé nad tímto pokušitelem vítězíme, když si opakujeme slova: „*Zvítězil lev z Judova kmene a otevřel zapečetěnou knihu.*“ Všechno je vykoupeno, protože i utrpení i smrt je vykoupena. I když prochází velkými zkouškami a je lidsky poražen, ten, kdo opakuje tato slova a věří jim, ničí základy temných sil svou pevnou vírou. Podobá se Beránkovi, který se stal vítězem, když souhlasil stát se obětí. Nemáme na zemi jenom víru ve vítězství, ale ve víře již máme vítězství.

Jan nám to ve svém listě připomíná: „*To je vítězství, které přemohlo svět: naše víra.*“ (1 Jan 5, 4) „*Kříž, který byl v jedné době znamením hanby, září nyní na koruně králů,*“ říkají někteří církevní otcové, když skončila doba pronásledování křesťanů. I císař Konstantin, který dal křesťanům svobodu (Edikt milánský r. 313), měl vidění kříže a slib: „*V tomto znamení zvítězíš.*“

I když je v současné době Ukřižovaný odstraňován z jednoho místa za druhým, je tím důležitější právě dnes hlásat, že zvítězil lev z Judova kmene. Když nás zmáhají situace, které jsou nad naše síly, nebo když se nám Boží plán s naším životem, s našimi drahými nebo s celou církvi zdá jako kniha zapečetěná sedmi pečetěmi a my musíme tento plán provádět, aniž ho chápeme, anebo když



vidíme, jak se ve společnosti vzmáhá zlo, pak je to chvíle, kdy bychom se měli vrhnout na kolena a z celé duše plnou vírou zvolat: „Zvítězil lev z Judova kmene a otevřel knihu se sedmi pečeti.“ V něm je dána naděje všem poraženým a všem obětem nespravedlnosti a násilí, že i oni zvítězí. Na velký pátek oplakává církve smrt svého ukřižovaného snoubence, pláče uprostřed soužení

světa, pláče nad zradou a tvrdostí tolika svých dětí i nad vlastními nevěrnostmi. A této církvi i všem těm, kteří pláčí nad svým údělem dnes jsou adresována ta nadějná slova: Už neplač! Zvítězil lev z Judova kmene, Davidův potomek. Ano zvítězil.

Tuto trvalou a stálou naději do celého života vám, draží farníci, přeji a vyprošuji.

Jiří Krpálek, farář

Zpracováno podle P. Cantalamessy

Zamyšlení nad evangeliem z 6. neděle velikonoční

Jan 14,15-21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně, jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Představme si vysoký štít, na který se vydala skupinka mladých lidí. V dolní části byla cesta lemována lesem, na stromech byly každou chvíli značky, které ukazovaly směr. Když skupinka vyšla výš, nad úroveň lesa, cesta byla strmější a bylo třeba obcházet i velké kameny. Když někteří uviděli vrchol, zatoužili tam být co nejdřív a rozhodli se nerespektovat značky, vybrali se strmou a velmi namáhavou cestou. „Vždyť máme zdravé nohy, tak pojďme!“ Několik se jich po pár metrech vrátilo na vyznačenou cestu, protože viděli před sebou velké riziko. Jiní, trošku tvrdohlaví, šli dál, ale strmá cesta byla dlouhá. Stále nemohli dojít plánovaného cíle – vrcholu.

Celý náš život je podobný výstupu na vrchol. Na své cestě na vrchol, kterým je pro nás nebe, musíme překonávat

různé překážky, problémy, ale důležité je, že jdeme po označené cestě a dáváme se vést Duchem pravdy. Jakmile opustíme tuto cestu, nebudeme respektovat Boží přikázání a budeme si chtít vystačit sami – v té chvíli se vzdalujeme od vrcholu.

Prosme dnes Pána, abychom se drželi jeho přikázání. A největší přikázání je přikázání lásky. V listě Korint'ánům se píše charakteristika lásky. Láska je trpělivá, nezávidí, odpouští... Odpuštění vidím jako velký problém v dnešní době. Kolikrát řekneme, že jsme odpustili a přesto při nějakém problému připomínáme staré věci. Odpuštění neznamena zapomenutí. Ale snažit se nepřipomínat staré křivdy.

Přeji nám všem, aby se nám to na naší cestě na vrchol dařilo.

Hanka

Rozhovor

Pan farář položil ruku na její rameno a řekl: „To bude ta správná osoba pro rozhovor.“ Tak byla o rozhovor požádána paní Natalie Rozmanová. Milé setkání proběhlo před Velikonoci v době, kdy vrcholily přípravy na její křest.

Mohla byste se prosím představit?

Letos mi bude 33 let, pocházím z Blanska, přivdala jsem se sem, manžel je rodilý Kuřimák. V Kuřimi bydlím 11 let a musím říct, že bych již neměnila, protože jsem tady poznala spoustu úžasných přátel a kamarádů.

Teď jsem na mateřské, máme 3 děti – Tomáše (9 let), Matyáše (5 let) a Eminku (1 rok).

První krůčky k víře?

Vychovávala mě moje babička, které je teď 85 let a bydlí s námi. Do kostela se mnou nechodila, ale malinké semínko víry u mě přece jen zasadila. V pubertě, kdy člověk hledá smysl života a začíná o všem přemýšlet; asi tenkrát se poprvé začaly moje myšlenky obracet k víře. Když jsem studovala a později i pracovala v Brně, zašla jsem párkrát za rok do kostela. A potom už to tak nějak postupně proudilo...

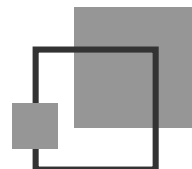
Kdy jste se rozhodla, že se necháte pokřtít?

Když se Tomášek narodil, chtěla jsem ho nechat pokřtít. Diskutovali jsme o tom i s tchánem a ten říkal, že to asi nepůjde, protože já ani manžel nejsme pokřtění. Později jsem začala chodit sem do Kuřimi do kostela, téměř každou neděli. Dlouho jsem se odhodlávala k tomu, že se nechám sama pokřtít a následně i svoje děti. Zpětně jsem litovala toho, že jsem tak dlouho čekala, ale vím, že to tak asi mělo být.

Co Vás přimělo již dál nečekat?

Pamatuji si jedno nedělní kázání, při kterém jsem si uvědomila, že už nemůžu a nechci dál čekat. Pan farář zdůrazňoval úlohu maminky, její roli ve výchově a na životní cestě dětí k víře. To bylo vloni na podzim. Tomáš chodil do náboženství od první třídy a často jsem myslela na to, že příští rok by měl jít k prvnímu svatému přijímání a že mu přece nemůžu bránit svou nerozhodností. Měla jsem určité obavy za panem farářem jít – ani nevím proč. Měla jsem v sobě nějakou bariéru, ale v tu krásnou neděli jsem se odhodlala a poprosila jsem ho o křest svůj i dětí.





Vaše děti již byly pokřtěny?

Všechny naše děti byly pokřtěny 27. února, za kmotry jim šly moje nejbližší přítelkyně.

Jak jste se připravovala na svůj křest?

Na křest jsem se připravovala od září loňského roku, chodila jsem za panem farářem jednou týdně. Byli jsme i na obřadu přijetí mezi čekatele křtu, to bývá každý rok v Brně na Petrově pro katechumeny z Brněnského biskupství. Bylo nás tam asi 80. Ročně se nechává v Brněnském biskupství křtít asi 300 dospělých. Velmi mě to povzbudilo. Člověk si řekne, že i když nemá tuto svátost připravenou od rodičů od mala, nikdy není pozdě. S otevřeným srdcem může jít po svých cestičkách, které ho k Bohu také zavedou.

Během roční přípravy jste měla možnost poznat našeho pana faráře, překvapil Vás někdy něčím?

Ještě před přípravami, jednou v neděli po skončení mše, jsem stála s kamarádkou (teď bude moji kmotrou) před kostelem, pan farář odcházel na faru. Když procházel kolem nás, prohodil něco vtipného, milého. Odešel a já jsem byla překvapená jeho humorem. Kamarádka mi tenkrát řekla: „Počkej, on Tě pan farář ještě vícekrát překvapí...!“ Já teď zjišťuji, že mě překvapuje stále, svým úžasným smyslem pro humor, nadhledem, krásným srdíčkem a svou neuvěřitelnou láskou ke všem svým „ovečkám“. Jsem velmi ráda, že se můžu na svůj „velký den“ připravovat právě s ním a díky tomu jsem mohla poznat člověka jako je on. Velice si ho vážím. Setkání s ním mi dává hodně nejen z hlediska víry, ale také z lidské stránky. Když se modlím a děkuji, tak děkuji i za pana faráře, že ho všichni máme a že je takový, jaký je.

Kdy budete pokřtěna?

Dospělí se křtí na Bílou sobotu při mši, která začne ve 20 hodin.

Plánujete oslavu s rodinou?

Tím, že bude mše večer a Bílá sobota je spíš pietní, oslava nebude. Moc se na to těším, pro mě je to taková vnitřní, intimní věc, já si to trochu sobecky oslavím a prožiju sama v sobě. Na druhou stranu si myslím, že moji nejbližší budou moji radost prožívat vnitřně se mnou...

Budou na mši Vaši přátelé?

Moje nejlepší kamarádky. Manžel mě překvapil, když řekl, že by tam chtěl se mnou být. I když on do kostela nechodí, jen občas na dětskou mši. Teď oceňuji, že půjde. Jinak chodím do kostela sama s dětmi. Kluci se moc těší, že ponесou třeba dary, taky na dětské mše a vůbec, už si neděli bez bohoslužby vlastně nedovedeme představit.

Kdo bude Vaší kmotrou?

Kamarádka, která byla kmotrou Tomáška.

Co na Vaše „obrácení“ říká rodina?

Moje rodina je babička a manžel. Babička je asi ráda, že já i děti jsme věřící, na křtu dětí byla. Manžel, to je můj „ateista“. I když, neznám člověka, který by v nic nevěřil. Manžel je v některých situacích ukázkový křesťan. Teď odbočím. Na Kulturním domě byla svatba. Pro novomanžele připravili na náměstí ohňostroj. Naše děti se dívaly na ohňostroj z okna, manžel to fotil, je to jeho koníček. Pak si řekl, že svatebčani by třeba byli rádi, kdyby ty fotky měli. Vypálil je na CD, vzal je a šel na Kultas, vešel tam a říká: „Nezlobte se, že ruším, tady máte fotky.“ To mi přišlo, od něho tak hezký, udělal to prostě jen tak, pro radost bližního, i když vlastně úplně neznámého člověka... On je ten, který v Boha nevěří, do kostela nechodí, ale v některých situacích a názorech je vlastně křesťan. Vedeme někdy rozhovory, kdy on si stojí za svým, on je logický a technický typ, vše se musí rozumově dokázat, a já se mu snažím vysvětlit, že vše nelze dokázat, vše nelze vidět, jsou věci, kterým se prostě musí



věřit, musí se cítit srdcem. Mě to z druhé strany obohacuje v tom, že si dokážu obhájit víru, svůj názor. Není ten, který by mi víru zakazoval. Sice by bylo ideální, kdyby jsme byli oba věřící, pro děti i pro

rodinu, ale myslím si, že v některých situacích je to pro nás oba přínosem. Já si svoji víru mohu obhájit a na druhou stranu také on určitě čerpá něco ode mě.

Děkuji za rozhovor.

Dáša

Tip na výlet – Kaple Matky Boží na Veveří

Kaple Matky Boží na Veveří se svou pohnutou historií určitě patří k zajímavým místům v našem okolí a je dokladem umělecké a duchovní úrovně zdejších obyvatel. Dnes leží uprostřed polí na dohled od hradu Veveří. Ve středověku však kaple sloužila farníkům z blízké obce Veveří, která zanikla v období husitských válek. Kostelík byl využíván také obyvateli hradu Veveří jako hradní kaple. Například v roce 1837, v době kdy byl hrad krátce v držení jeho rodiny, byl v kapli ve výklenku kůrového schodiště dočasně pochován bývalý švédský král Gustav IV. Adolf.

Kaple pochází z 12. století, z období rozmachu románského slohu v církevním stavitelství. Ve středověku musela být kaple následkem poškození po vpádech barbarských kmenů i domácích válek opravena a částečně přestavěna v gotickém slohu. Během třicetileté války byla Švédy zbořena kostelní věž. Do dneška se na kapli dochovala pouze malá věžička se dvěma zvony. Roku 1428 zanikla obec Veveří, s tímto zanikla veverská farnost a kaple tak pozbyla ochrany svých farníků a zůstala pobořená



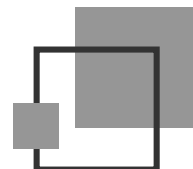
a opuštěná v polích. Obyvateli okolních obcí byl využíván hřbitůvek kolem kaple. Dočasně byla kaple i v užívání odpůrců římskokatolické církve, zejména koncem 15. století. Teprve začátkem 17. století

byla důkladně obnovena a rozšířena o boční loď s postranním oltářem v barokním slohu. Později kaple sloužila už jen jako hřbitovní kaple přilehlého hřbitova, kde se pohřbívalo ještě v průběhu 19. století. Při poslední opravě v roce 1987 musela být staticky zajištěna lany, protože se ve zdech objevovaly pukliny.

Nejslavnější součástí vnitřního vybavení kaple byl gotický obraz Madony z Veveří datovaný kolem roku 1350. Obraz je připisován Mistru Vyšebrodského oltáře. Nyní je uložen v Národní galerii v Praze. V kapli byla umístěna zďařilá kopie obrazu, která byla roku 1993 ukradena a nahrazena pouze barevnou fotografií obrazu.

V současné době se v kapli nekonají pravidelné bohoslužby. Přístupná je poutníkům na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Kaple Matky Boží je také oblíbeným místem církevních sňatků.

Jana



Kulturně-duchovní dění

29. 05. 2011

Farní den – setkání kuřimských farníků

Začátek ve 14:30 – farní zahrada a areál Orla

29. 05. 2011

Zuzana Lapčíková Kvintet – Concentus Moraviae

„Balady a janáčkovské parafráze“ v podání známé cimbalistky a jejích spoluhráčů

Začátek v 19:30 - velký sál MěKS v Tišnově

01. 06. 2011

Hudební jaro Zdeňka Pololáníka

Dómský komorní sbor z Brna uvede výhradně skladby Zdeňka Pololáníka; bude to např. Missa brevis, ale také Křížová cesta na text Běly Schovancové v podání Olgy Procházkové. Mezi spoluúčinkujícími hudebníky uvítáme mj. předního hráče na marimbu Martina Opršála a varhaníka Petra Kolaře.

Začátek koncertu v 19:30 – kostel sv. Václava, Tišnov

13. 06. 2011

Hudební jaro Zdeňka Pololáníka – Mimořádný koncert

vystoupení americké varhanice Joan Deveen Dixon – (mohli jsme ji slyšet mimo jiné v kuřimském kostele 8. 6. 2010)

Začátek v 19:30 – Porta Coeli, Předklášteří u Tišnova

09. 06. 2011

Turínské plátno z pohledu 20. a 21. století

Přednáška Doc. ing. Dr. Vladimír Pata

Začátek v 18:00 – Brno, Petrov 2

06.-10. 7. 2011

22. ročník Katolické charismatické konference

„Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5)

přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby

Hlavní program proběhne v pavilónu F na brněnském výstavišti BVV v Brně.

Začátek ve středu 6. 7 v 19:00 hodin bohoslužbou v katedrále sv. Petra a Pavla

Více na <http://konference.cho.cz/>

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 28. 8. 2011

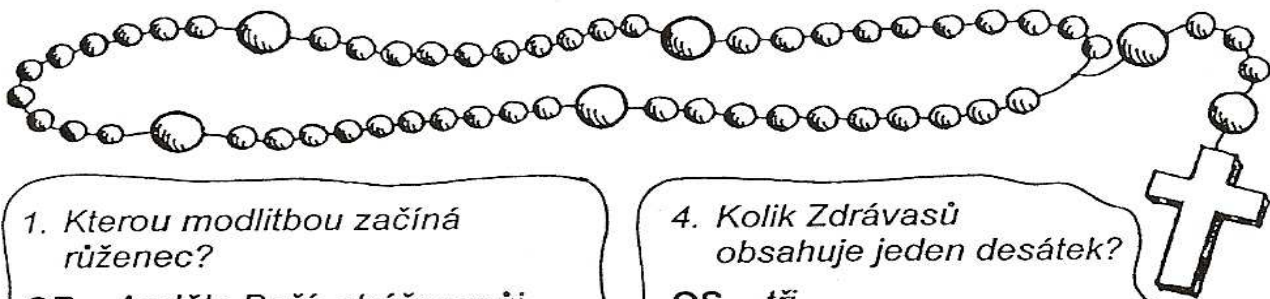
Redakční rada: Kateřina Šťastná, Hana Prokopová, Radka Sedmíková, Jana Kolaříková, Dáša Montágová, Petr Prokop, Dan Planer, Mirek Strašák.

*Příspěvky zasílejte, prosím, na e-mail: casopispetrklc@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
Časopis Petrklíč je také zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz*

RŮŽENEC

Panna Maria je žena, která bezvýhradně uvěřila Bohu a stala se matkou Božího Syna. Od nepaměti se věřící křesťané rádi modlili k ní, a spolu s ní k Bohu. Jednou z forem takové modlitby je růženec. Je to modlitba, která vznikla kolem r. 1400 a dosud neztratila na své aktuálnosti.

Dobře si prohlédněme nakreslený růženec a vezměme do ruky i ten opravdový. Umíme se ho modlit? Co o něm víme? Jaký má smysl? – Písmena před správnou odpovědí vytvoří tajenku.



1. Kterou modlitbou začíná růženec?

OR *Anděle Boží, strážce můj*
 NÁ *Věřím v Boha*
 CA *Pod ochranu tvou*

4. Kolik Zdrávasů obsahuje jeden desátek?

OS *tři*
 UJ *patnáct*
 EK *deset*

2. Jak nazýváme růžencová tajemství?

OD *radostná, žalostná, vítězná*
 PR *veselá, smutná, jásavá*
 SV *radostná, bolestná, slavná*

5. Který řád se v dějinách zasloužil o rozšíření modlitby růžence?

BO *dominikáni*
 NÁ *jezuité*
 SM *salesiáni*

3. Kolik desátků má jeden růženec?

ED *pět*
 ML *deset*
 ZA *sedm*



6. Kterou modlitbou růženec končí?

ÍM *Anděl Páně*
 HU *Zdrávas Královno*
 TĚ *Andělíčků, můj strážníčku*

TAJENKA:

MARIA